

SEZÓNA

11

2025/26

S OCENĚNOU DAGMAR NOVOTNOU
KLIMÁČKOVY INFLUENCERKY
OHLÉDNUTÍ SE ZDEŇKEM RUMPÍKEM

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJ!!
VSTUPENKY NA NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.
H HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY SCÉNIKÉ ČTENÍ

LISTOPAD

MĚSTSKÉ DIVADLO

SOBOTA	1.	9.30	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 13.00	ZADÁNO
NEDĚLE	2.	17.00	P. I. Čajkovskij / LABUTÍ JEZERO		
			Baletní klasika. Režie V. Nečas. Severočeské divadlo, Ústí nad Labem / agentura Na Nic		
PONDĚLÍ	3.	19.00	LENNY & UNIQUE QUARTET		
			Několikanásobná držitelka hudebních cen Anděl s kapelou a smyčcovým kvartetem.		
ÚTERÝ	4.	19.00	J. Misto / MADAME RUBINSTEIN		A
			Komedie ze života průkopnice kosmetického průmyslu. Hrají D. Syslová, M. Steinmaslová a J. Hána. Režie P. Svojtka. Agentura divadelní fantazie, Praha		
STŘEDA	5.	18.00	VÁŇA		N
ČTVRTEK	6.	17.00	K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.		L
			Příběhy tří hrdinů inspirované životy a vzpomínkami reálných lidí, kteří přežili Terezín. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		
PÁTEK	7.	10.00	CIZINEC	KONEC 11.25 H	ŠK
SOBOTA	8.	18.00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 19.55	
NEDĚLE	9.	19.00	KAREL SVOBODA – Téma na román		
			Koncert připomínající dílo jednoho z českých hudebních králů. Moderuje D. Gondík. VM art production, Praha		
PONDĚLÍ	10.	19.00	GALAVEČER Nadace Lenky a Romana Šmidberských		
			Hlavním hostem večera, který se koná při příležitosti 10. výročí založení Nadace LR, bude soubor Hradišťan. Vystoupí i herci VČD, cimbalista M. Čip a další osobnosti.		
ÚTERÝ	11.	19.00	ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 21.00	F
STŘEDA	12.	10.00	MARYŠA	KONEC 12.00	ŠK
ČTVRTEK	13.	10.00	POŘÁD JSEM TO JÁ	KONEC 12.30	D
		19.00	CIZINEC	KONEC 20.25 H	M
PÁTEK	14.	19.00	M. Epstein / MILENA		E
			Příběh plný zvratů, vzletů i pádů ze života M. Jesenské. Hrají D. Pecková, L. Matoušková a P. Mikeska. Režie A. Laštovková Stodolová. Městské divadlo Mladá Boleslav		

SOBOTA	15.	18.00	PROTOKOL	KONEC 19.30	↔		U
NEDĚLE	16.	19.00	ONDŘEJ HAVELKA a jeho MELODY MAKERS				
			Nejkrasší české písně z filmových komedií První republiky v show Swing! Swing! Swing!				
STŘEDA	19.	19.00	VÁŇA				B
ČTVRTEK	20.	19.00	Vánoční Tour 2025 „S LÁSKOU, KAMILA“				
			Koncert zpěvačky K. Nývtové. Hostem D. Hůlka a M. Janků. ART PRESTO, Praha				
PÁTEK	21.	18.00	POŘÁD JSEM TO JÁ	KONEC 20.30			G
SOBOTA	22.	19.00	KDO JE TADY ŘEDITEL?	KONEC 20.35	↔	DERNIÉRA	str. 12
NEDĚLE	23.	15.00	ZLATOVLÁSKA				P _N
			Pohádkový příběh o lásce. Režie R. Snítel. Divadelní soubor Natalie Venturové, Praha				
PONDĚLÍ	24.	8.30	ZLATOVLÁSKA				ŠK
		10.30	ZLATOVLÁSKA				ŠK
		17.00	ZLATOVLÁSKA				P _P
ÚTERÝ	25.	19.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 21.00			K
STŘEDA	26.	19.00	DO NEBES!	KONEC 21.30			C
ČTVRTEK	27.	18.00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 20.00			V
PÁTEK	28.	19.00	ŠTĚPÁN ŠVESTKA & COLLEGIUM VIRTUOSI				
			Koncert překračující hranice mezi hudbou klasickou, filmovou a populární.				
SOBOTA	29.	17.00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 19.20			
NEDĚLE	30.	10.30	HEJBLATA				
		14.30	Představení Taneční školy InDance a souborů Pop Balet Pardubice.				
		19.00	K. Ludwig / DÁMY VPŘED!				
			Komedie inspirovaná filmem Někdo to rád horké. Hrají P. Děrgel, D. Gránský a další. Režie J. Kališová. Divadlo Palace, Praha				

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA	1.	19.00	BANG	KONEC 20.40	↔		P1 _B
ÚTERÝ	4.	19.00	ZLATÁ ŠEDESÁTÁ				
			Vzpomínkový koncert kapely Simulantenbande na dekádu, ve které se zrodil big beat.				
STŘEDA	5.	10.00	DIE BESSERUNG (Polepšení)				ŠK
			Vstupenky prodává pořadatel Německý divadelní festival.				
		19.00	DIE BESSERUNG (Polepšení)				
			Inscenace vytvořená na základě zpráv bývalých vězňů koncentračního tábora pro mládež Moringen. (s českými titulky) Hraje Stille Hunde. Německý divadelní festival				

ČTVRTEK	6.	19.00	JIŘÍ ŠLUPKA SVĚRÁK 75		
			Recitál k životnímu jubileu zpěváka, pianisty, skladatele a textaře J. Š. Svěráka.		
PONDĚLÍ	10.	19.00	V. Klimáček / INFLUENCERY	PREMIÉRA	 str. 14–16
			Inszenované čtení komedie ze sociálních sítí. Režie K. Zhyrov. Cyklus INprojekty		
ÚTERÝ	11.	10.00	INFLUENCERY		ŠK
		19.00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	KONEC 21.10	R ₁
ČTVRTEK	13.	19.00	VOLÁNÍ RODU	KONEC 20.00	K ₁
PÁTEK	14.	18.00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	KONEC 19.40	
STŘEDA	19.	18.00	BANG	KONEC 19.40	N ₃
NEDĚLE	23.	15.00	C. Collodi – K. Plešková	PREMIÉRA	 str. 23
			PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ		
			Nová adaptace známé pohádky o dřevěném panáčkovi. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK		
PONDĚLÍ	24.	18.00	BEZ KOSTÝMU aneb Povídání z herecké šatny	 str. 17	
			Neformální talk show J. Uherové tentokrát s herečkou Z. Bittlovou.		
STŘEDA	26.	10.00	POD STŘECHAMI PAŘÍŽE		ŠK
		18.00	P. Mikeska / POD STŘECHAMI PAŘÍŽE		
			Cesta dvou lidí nejkrásnějšími básněmi známých francouzských básníků a francouzským šansonem. Účinkují J. Vlčková a P. Mikeska. Režie P. Mikeska. Divadlo Anfas, Praha		
NEDĚLE	30.	15.00	PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ		

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	4.	19.00	MAKROPULOS musical	ČESKÁ TŘEBOVÁ	
ÚTERÝ	18.	19.00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	NOVÝ BYDŽOV	
ČTVRTEK	20.	19.00	CHYŤTE CHAPLINA!	HRONOV	
ÚTERÝ	25.	19.00	PROTOKOL	MLADÁ BOLESLAV	
PÁTEK	28.	19.00	CHYŤTE CHAPLINA!	HRADEC KRÁLOVÉ (SÁL FILHARMONIE)	HK

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v užší nominaci na Cenu Thálie 2023. Režie P. Novotný.

P. Abraham – M. Mejzlíková S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterému pomůže samo peklo. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špíner, J. Lásková nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

E. Říhová / **VOLÁNÍ RODU**

Autorská inscenace o velkých zvířatech, která nám vládnou. Hrají L. Mecerodová, K. Šafránková, J. Hába, J. Láska a Š. Pospíšil. Režie E. Říhová.

T. Dianiška / **ATOMOVÁ KOČIČKA**

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. V hlavních rolích K. Šafránková, P. Borovec a J. Láska. Režie R. Bellan.

L. von Trier / **KDO JE TADY ŘEDITEL?**

Absurdní a poněkud škodolibá komedie o řediteli, kterého nikdo nikdy neviděl. V hlavních rolích J. Láska a J. Pejchal. Režie A. Keita.

K. Svoboda – Z. Podskalský / **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

Legendární muzikál o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

L. Rosten – M. Hanuš / **PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD**

Hudební komedie o záluďnostech studia i výuky cizí řeči. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

Z. Dušek / **CHYŤTE CHAPLINA!**

Autorská inscenace o geniálním filmovém herci. V hlavních rolích J. Hába, L. Špíner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

M. von Mayenburg / **BANG** str. 10–11

Černá komedie o malém tyranovi. Hrají J. Hába, V. Malá, Š. Pospíšil, R. Žák a další. Režie G. Gabašová.

Ch. M. Dunford / **POŘÁD JSEM TO JÁ**

Dojemný inspirativní příběh ženy, která i přes nepřízeň osudu touží zůstat sama sebou. Hrají P. Janečková – za Alici v užší nominaci na Cenu Thálie 2024, M. Sikorová, T. Lněnička a další. Režie K. Dušková.

A. a V. Mrštíkové / **MARYŠA**

Vrcholné drama českého realismu o tom, proč si dát raději čaj. V titulní roli E. Jechová a M. Sikorová. Režie K. Jandáčková.

M. Zade / **ZŘÍT DO TMY [oidipus]**

Současné drama s téměř detektivní zápletkou. Co se stane, když všechno, co jste považovali za pravdu, se ukáže jako lež? Hrají M. Sikorová, J. Pejchal, Š. Pospíšil a R. Chvalová. Režie A. Svozil.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špíner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

A. P. Čechov – K. Jandáčková / **VÁŇA**

Nová adaptace světové klasiky o lásce, nenaplněných touhách a dvou výstřelech, které minou cíl. Hrají P. Borovec, K. Šafránková, M. Sikorová, J. Láska, M. Mejzlík a další. Režie K. Jandáčková.

A. A. Ólafsdóttir

TANEC V RODNÉM DOMĚ

Současná komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večere. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láska a P. Borovec. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / **BLÁZNIVÉ NŮŽKY**

Komedie roku 2007 a L. Špíner s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon GRAND Festivalu smíchu 2008! Aktualizovaná verze kriminální komedie z kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

O. Brousek – R. Balaš / **DO NEBES!**

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil j. h., J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie R. Balaš.

A. Camus – D. Šiktanc / **CIZINEC**

Kafkovsky absurdní a beznadějný příběh „cizince“ Meursaulta, odsouzeného k trestu smrti, jako působivá oslava člověka, který odmítá lhat sobě i okolí. V hlavní roli P. Borovec. Režie D. Šiktanc.

T. Letts / **PROTOKOL**

Nelítostná komedie o praktikách místní samosprávy městečka s hrdinnou historií, zkoumající dvojí pohled na historii, respektive manipulaci s ní. Hrají J. Pejchal, M. Mejzlík, P. Janečková a další. Režie M. Tyc.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 1**

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Retro-komedie plná nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 2**

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné retrokomedie. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špíner. Režie R. Bellan.

PŘIPRAVUJEME NA PROSINEC

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	9.	19.00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY		
SOBOTA	13.	19.00	M. Brooks – T. Meehan MLADÝ FRANKENSTEIN	1. PREMIÉRA	P1
NEDĚLE	14.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	2. PREMIÉRA	P2
PONDĚLÍ	15.	19.00	VÁNOČNÍ KONCERT 2025 Orchestru Václava Marka		
V rámci večera zazní vedle domácích šlágrů a celosvětově známých evergreenů také oblíbené vánoční koledy. Jako hlavní host vystoupí J. Satoranský.					
NEDĚLE	21.	15.00	P. Čech / O ČERTOVÍ		
Škodit či neškodit? To je oč tu běží. Příběh plný písniček o tom, že když člověk (i čert) šíří dobro, štěstí si ho najde. Režie J. Ryšánek Schmiedtová. Divadlo Scéna Zlín					
STŘEDA	24.	24.00	ŠTĚDRONOČNÍ ZPÍVÁNÍ		
Tradiční půlnoční posezení v divadle s vánočními koledami i dárky.					
SOBOTA	27.	18.00	NORMÁLNÍ DEBIL 1		
NEDĚLE	28.	17.00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY		
PONDĚLÍ	29.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN		
STŘEDA	31.	17.00	NOC NA KARLŠTEJNĚ		
Silvestrovské představení s vyhlášením výsledků ankety o titul Inscenace roku 2025.					

OHLEDNUTÍ SE ZDEŇKEM RUMPÍKEM

Z. RUMPÍK SE SVOU ŽENOU HANOU, FOTO J. ŠEJKORA

ZDENĚK RUMPÍK zahájil své první divadelní angažmá na jaře 1972. Na prknech, která prý znamenají svět, působí tedy přes půl století, na světě skutečném tři čtvrtě. Má za sebou více než dvě stovky inscenací, v sedmi je v současné době „k vidění“. Přes třicet let se věnuje divadelní práci s dětmi a třináct let vede při VČD Mladé divadelní studio LAIK. Ve volném čase – čert ví, kde ho bere – je lovcem, cestovatelem, sběratelem hudebních nástrojů, stavitelem, kutilem všeho druhu, zkrátka všeumělem. A také pětinašobným dědečkem. Ale zpět k začátkům.

Zdeňku, pocházíš ze Svitav, vystudoval jsi herectví na pražské DAMU, ale mezitím ses vyučil v Ostravě horníkem. Jak tě to napadlo? Skutečně jsi v mládí chtěl být havířem?

Nechtěl. O tom rozhodla moje teta. Já jsem vyrůstal bez rodičů, u babičky a u dědy. Strejda byl havířem, dobře si vydělával a teta chtěla, abych jednou taky zabezpečil rodinu. Tak mě poslali

na havířské učiliště. Já jsem to tehdy neřešil, to učiliště bylo vynikající a ve volném čase jsem se učil hrát na trubku. Jednou mi odpadla hodina a naproti v učebně zrovna začínal dramatický kroužek. Vedl ho takový vousatý pán, což byl Lexa Postler, tatínek našeho Lexika, a řekl mi: „Tak pojď k nám!“ Začal jsem tam chodit. Hrál jsem divadlo už jako malé dítě na základní škole a moc mě to bavilo. Pak jsem vyhrál recitační soutěž, a díky tomu si mě pozval ředitel Divadla Petra Bezruče Saša Lichý. ➔

Řekl mi, že mám talent a že bych mohl hrát divadlo. Nelenil jsem, druhý den jsem přišel do pokladny státního divadla a oznámil: „Tak jsem tady.“ Vedoucí obchodního oddělení mě vzala kolem ramen a řekla mi, že jejich herci mají vysokou divadelní školu a ta je jen v Praze, Brně a Bratislavě. Byl jsem zklamán a Lexa Postler mi vynadal, že mu dělám ostudu. Ale pak mi navrhl, abych se přihlásil k přijímačkám, že mě na ně připraví. Tak jsme na tom začali pilně pracovat. Nastudoval jsem si Hamleta, Chlestantova a Puka a taky písničku a jel jsem na přijímačky do Prahy. Přijali mě. Chyběly mi dva roky do dokončení průmyslovky, ale dostal jsem dispens od maturity. Pro mimořádný talent, jak znělo v klauzuli. A zařídili mi hostování u Bezručů, takže jsem najednou z dolů vyfáral do výšin pro mě naprosto neskutečných.

Mimochodem – hra, v níž jsi tenkrát u Bezručů účinkoval, byla Ptákovina Milana Kundery a psal se rok 1969. To vás asi vrchnost moc dlouho hrát ne-nechala, že?

Já jsem si to tehdy ani takhle neuvědomoval, ale stáhli to brzy, to je pravda.

Po absolvování DAMU jsi sedm let působil v divadle v Olomouci, hrál jsi tam mimo jiné Romea, Laerta... Jak na tohle první herecké období vzpomínáš?

To byla nádhara! Škola dá člověku návod, jak pracovat s mlouvou, mimikou, zpěvem, pohybem, to ano. Ale hrát divadlo se herec naučí, až když ho hraje. Vzpomínám na vynikající kolegy, kteří mi vždycky poradili, když jsem potřeboval. Byl jsem v souboru nejmladší, takže jsem hrál všechny mladé kluky. Jedna z rolí byl Lišák Pomet, tam jsem měl devět sólových písniček Petra Hapky. Vyzkoušel si mě a řekl, že to snad půjde. Z jedenácti premiér za sezónu jsem měl devět hlavních

rolí. Diváci mě znali a Olomouc byla tehdy kulturní oáza. Kamkoli jsem přišel do obchodu, všechno jsem hned měl. O děvčata jsem taky neměl nouzi. To jsou nezapomenutelné vzpomínky. Jako na první lásku.

Přibližně uprostřed olomouckého angažmá jsi hrál ve dvou inscenacích Národního divadla v Praze. Jak se to stalo?

Byl jsem tehdy na vojně, v Armádním uměleckém souboru. A Milan Stehlik, herec Národního divadla, který hrál v Tvrdohla- vě ženě Jana Pěnkavu, si zlomil nohu. Byla zrovna spartakiáda, takže jsme byli v Praze. A paní Fabiánová, moje paní profesorka z DAMU, za mnou přišla a dala mi text. Bylo to ve čtvrtek a v sobotu už jsem to hrál. Já jsem rád dělal záskoky, snadno jsem se učil. Hrál jsem to po celou dobu, kdy Milan nemohl. A ještě mi za něj dali Slávka v Mordově roklí. Dva roky jsem tam dojížděl hostovat. Byla to úžasná zkušenost.

Partneřil jsi tam s Jiřím Sovákem, Josefem Kemrem, Radovanem Lukavským, Rudolfem Hrušínským a dalšími hvězdami českého herectví. Co to pro tebe znamenalo?

Bylo to neskutečné... Panu Sovákovi jsem musel nosit hlavolamy a jazykolamy, jeho to zajímalo. Fascinoval mě při práci. On přišel na první aranžovací zkoušku a nejenže uměl text, zahrál to tak, že ho pan režisér Hudeček podezíral, že už to někdy hrál. Pan Hrušínský si mě vzal do šatny a hráli jsme spolu karty. Naučil jsem ho hrát mariáš ve dvou. S panem Kemrem už jsme se znali, natáčel jsem s ním pohádku. Všichni byli úžasní, bylo to nádherné.

Roku 1979 jsi přijal angažmá v našem divadle a Pardubice se staly tvým domovem. Napadá mě, že jsou od tvého rodiště přibližně stejně daleko jako Olomouc, v celkem snadno dojezdové vzdálenosti. Hrál to nějakou roli? Máš stálou vazbu ke Svitavám?

Kousek od Svitav žije moje sestra, jezdím za ní. A mám tam kamaráda, se kterým se navštěvujeme. Ale já jsem odešel z domova v patnácti letech a už jsem pak žil jiný život. Takže mám vazby jinde.

Na které režiséry, působící v osmdesátých letech v Pardubicích, nejraději nebo nejvíc vzpomínáš?

Na Michaela Taranta, toho jsem měl moc rád. Jaroslava Vostřého taky. Na Pepíka Henkeho, Ivana Baladů... na všechny. Byly to krásné časy, scházeli jsme se i mimo divadlo, žili jsme pohromadě.

Koncem osmdesátých let jsi byl, jak jsi to někde nazval, ředitelujícím hercem v Hradci Králové. Hrál jsi tam v osmi inscenacích a čtyři z nich se hrály v ještě docela zánovní, ale už tehdy slavné Besedě. Získal si tě ten komorní prostor?

Úplně mě fascinoval. Jenomže když jsem přišel do Hradce, byla Beseda zavřená. Soubor z toho byl smutný. Tak jsem si dal za úkol ji co nejdřív znovu otevřít. Investovali jsme do ní a zase tam začaly vznikat vynikající inscenace. A vznikají dodnes. Povedlo se to.

V devadesátých letech už jsi byl zase v Pardubicích. Co tě přivedlo zpátky?

Dostal jsem od Radka Bartoníka (TEHDEJŠÍ ŘEDITEL VČD – POZN. RED.) nabídku, abych se vrátil. Šel jsem moc rád, byl to pro mě návrat domů a k čistému herectví. Nejdůležitější bylo, že jsem mohl zase hrát a nemusel jsem řídit provoz a být zodpovědný za milión věcí, jako to má Petr Dohnal. Nesmírně obdivuju, jak to zvládal.

Koncem devadesátých let jsi tak trochu pooděšel do Divadla Pavla Trávníčka, tehdy se jmenovalo Skelet. Potřeboval jsi změnu?

Pavel Dohnal bývalé Divadlo hudby a přišel za mnou, jestli

bych mu pomohl rozjet nový divadelní provoz. Tak jsem mu pomohl zorganizovat obchodní oddělení a zavést systém, jak jsem ho znal z Hradce. A ještě jsem mu soukromě vyráběl dekorace, což mě ohromně bavilo. A to divadlo začalo fungovat. Bez dotací, bylo soběstačné.

S divadlem Skelet jsi spolupracoval několik let, ale v našem divadle jsi „absentoval“ vlastně jen v letech 2000–2001. V novém tisíciletí se tu hodně proměnila skladba režisérů. Jak je ti v jejich společnosti?

Dobře. Nikdy jsem si nestěžoval na spolupráci s režisérem. Vždycky se snažím splňovat to, co režisér chce, protože vím, že to myslí dobře. Jinak to nemá smysl, on je režisér, on rozhoduje, jak má inscenace vypadat a zodpovídá za to. A já musím udělat maximum pro to, aby se mu to povedlo. A tím pádem i mně.

Nastupující mladá generace tvůrců dělá hodně jiné divadlo, než jakému jsme přivykli. Jak ho přijímáš? A pomáhá ti v jeho chápání stálý kontakt s mladými lidmi ve studiu LAIK?

Velmi. A vůbec se nebráním práci s mladými režiséry. Mají samozřejmě jiné myšlení, jiné vidění světa, ale zaplatpánbůh za to. Úplně mě fascinovala práce s Kashou Jandáčkovou, když režírovala Maryšu. Bavilo mě sledovat, jak důsledně šla za svou představou a všichni jsme šli s ní. A výsledek mě uchvátil. Nádherná!

Moc se mi líbí, jak s dětskými členy souboru LAIK děláš pohádky a se „staršími“ hledáte závažná témata a předáváte je jejich vrstevníkům-divákům. Ať už to byly problémy jim blízké (Výlet, Showtime, Přestupní stanice: Strach), nebo naopak vzdálené (Vzpomínky na T.), které mohou prostřednictvím divadla pochopit.

Co bude dál?

Nejmladší teď pracují na Pinocchiově a starší začnou zkoušet Mauglího. Z toho jsem byl ze začátku v rozpacích. Když jsem přečetl Knihu džunglí, nenapadlo mě, jak v Mauglím hledat ten přesah, o který nám vždycky jde. Ale Kristýna Plešková, která pro nás píše, ho tam našla. Stejně jako když jsme dělali Kytici. Mauglí je samozřejmě úplně jiný případ. Viděl jsem třeba představení v Kalichu, to je hodně pohybové, herecké výkony jsou skoro artistické. Ale já jsem si říkal, že to není ono. Že musíme ten příběh zkoumat zevnitř, hledat jeho skryté významy. A Kristýně se to opravdu povedlo. Ale nechci to zakřiknout, protože se to musí povést taky nám na jevišti.

Držím palce, zlomte vaz! JaP

Z. RUMPIK S L. MECERODOVOU V MARYŠE. FOTO M. HANČOVSKÝ

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 4. října jsme na Malé scéně ve dvoře uvedli první novinku stávající sezóny, kterou je černá komedie **BANG** oceňovaného německého dramatika, dramaturga a režiséra **Mariuse von Mayenburga**. Jejího nastudování se ujala mladá režisérka **Gabriela Gabašová**, která do hlavních rolí rodiny Bango-vých obsadila **Jiřího Hábu**, **Veroniku Malou** a **Štěpána Pospíšila**.

Hra o pětiletém tyranovi Ralfu Bangovi s humorem a nadhledem předkládá témata, která rezonují v současné společnosti, jako je liberální výchova, online svět, domácí násilí, politika a manipulace nejen v ní. Termín premiéry v den vyhlášení výsledků parlamentních voleb byl zcela náhodný, umocňoval však její apelativní rozměr.

Pokud chcete vidět moderní divadlo a vynikající herecké výkony, zamyslet se i pobavit, Bang je tou správnou volbou!

RaS

↑ ŠTĚPÁN POSPÍŠIL V ROLI DOMINIKA BANGA A VERONIKA MALÁ JAKO VICKY BANGOVÁ

FOTO PETR ŠEDIVÝ

↑ PARDUBICKÝ RALF BANG JIŘÍ HÁBA S REŽISÉRKOU GABRIELOU GABAŠOVOU A SCÉNOGRAFEM MICHALEM SPRATKEM.

↑ ŘEDITEL VČD PETR DOHNAL A JINDRA JANOUŠKOVÁ S LUDMILOU MECERODOVOU A ROMANOU CHVALOVOU.

↑ POPREMIÉROVOU OSLAVU SI SE SVÝMI KOLEGY UŽÍVAL TAKÉ RADEK ŽÁK.

↑ ŠTĚPÁN POSPIŠIL, VERONIKA MALÁ, LIGHT DESIGNER ŠTĚPÁN KOVÁŘ A ŽÁDÝ ELIŠKA JECHOVÁ V ROZHOVORU S PETREM DOHNALEM.

↑ S REŽISÉRKOU GABRIELOU GABAŠOVOU PO PREMIÉRE POSEDĚL TAKÉ ALEXANDR POSTLER.

↑ JIŘÍ HÁBA A ŠTĚPÁN POSPIŠIL S PREMIÉROVÝM DORTEM A DÁRKEM.
FOTO PETR ŠEDIVÝ

Více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

POSLEDNÍ „ŘEDITEL“

Listopad je měsícem, v němž si na jevišti naposledy položíme otázku: **KDO JE TADY ŘEDITEL?** Tuto absurdní komedii z pera filmového režiséra Larse von Triera o řediteli, kterého nikdy nikdo neviděl, nazkoušela téměř před dvěma lety režisérka Aminata Keita. Některé herce postavila před velkou výzvou – Petr Dohnal bral lekce islandštiny, Josef Láska slezl z jeviště jen kvůli převleku, představitelé Velké pětky museli vplout do menších rolí s velkou dávkou přesné komediální stylizace, navíc někdy obsazení proti svému typu, nebo dokonce naturelu. Ještě než se s Ředitelem definitivně rozloučíme, položila jsem hercům následující (přiznávám poněkud obligátní) dvě otázky:

1. Co tě na tvoji roli/postavě nejvíc bavilo?
2. Co bylo pro tebe největší výzvou, byla-li nějaká?

JOSEF LÁSKA – Kristoffer

1. Bavila mě celková energie Kristoffera, to, jak se sám dostává do úzkých a pak se z nich zase musí dostávat.

2. Za ty roky, co jsem v divadle a měl jsem spoustu hezkých velkých příležitostí, jsem si zvykl na tlak, který s sebou hlavní role nese, ale tady to bylo něco úplně jiného. Od doby, kdy jsem vylezl na jeviště, jsem z něj – až na poslední převlek (cca 2 minuty v zákulisí) – neslezl. A udržet hodinu a čtyřicet minut stejnou energii a neztratit diváky byl opravdu záprah. Ale hezký.

JOSEF PEJCHAL – Ravn

1. Nejvíce jsem si užíval situace, kde jsme všichni společně, a těšil se, zda diváci ocení, byť drobný, vtipke, protože to není jednoduchá komedie.

2. Stejná odpověď.

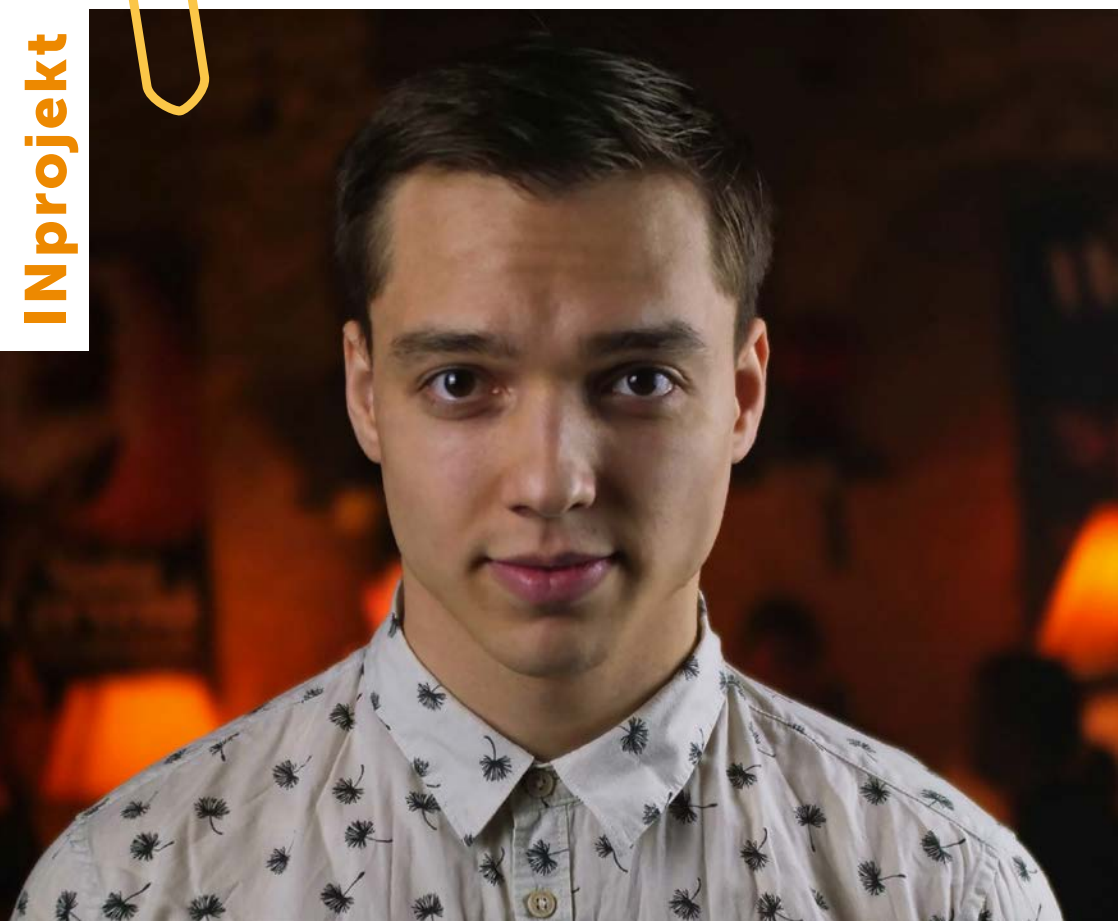
MARTINA SIKOROVÁ – Kisser

1. Mě nejvíc baví, když na konci příjdu se smlouvou k podepsání, „hodím hlavou“ a lidi se tomu zasmějí. To mě vždycky potěší...

2. Určitě by se jich našlo víc, ale velkou výzvou pro mě několikrát bylo, když si lidi ode mě vzali nabízený burák, a když jsem je

přesvědčila o tom, že ho mají zbaštit se slupkou. No, poprvé mě to totálně vykojilo, když si ho dotyčný fakt se slupkou do pusy dal. A tak, když nastala takováto situace, už jsem pak začala jen „tíše“ a „spiklenecky“ dodávat: „Radši ne... je to pěkně hnusný..." (SMÍCH)

Protože já sama mám v ruce, nikoli v pytlíku, vždycky připravené, pečlivě omyté buráky, které teda na scéně dám do pusy a takto rozkousané je pak běžím hned po scéně vyplivnout na záchod. Je to totiž fakt hnusný. (SMÍCH)

SCÉNICKÉ ČTENÍ VNÍMÁM JAKO LABORATORNÍ FORMU, ŘÍKÁ REŽISÉR KOSTIANTYN ZHYROV

V pondělí 10. listopadu nás čeká na Malé scéně první scénické čtení z cyklu INprojekty. V české premiéře uvedeme hru INFLUENCERKY úspěšného slovenského dramatika Viliama Klimáčka, kterého pravidelní diváci jistě budou znát. V režii Filipa Nuckollse jsme před časem inscenovali jeho hru Kdo se bojí Beatles? A jednou z jarních premiér v roce 2026 bude komedie Kurýr má zpoždění, kterou Viliam Klimáček napsal přímo pro naše divadlo. Režie se i tentokrát ujme Filip Nuckolls.

Do jara je ale spousta času, tak se pojdte zatím blíže seznámit s listopadovou novinkou. Klimáčkovy Influencerky jsou komedii ze sociálních sítí, ve které se tři dámy nebojí jít s „kúží na trh“, protože každý nový follower se přeci počítá! S nekorektním humorem odhalují sledujícím své tipy a triky, ale hlavně samy sebe. Do jejich stand-upů se prolínají bohaté životní zkušenosti, společenské problémy i nešvary dnešní doby.

Režisérem scénického čtení je KOSTIANTYN ZHYROV, čerstvý absolvent pražské DAMU, jenž nejprve vystudoval obor Činoherní a filmové herectví na Divadelní fakultě Charkovské národní univerzity umění I. P. Kotljarevského. Po absolvování univerzity na Ukrajině se přestěhoval do Prahy, kde byl přijat na obor Režie a dramaturgie činoherního divadla.

Kostiantyn mě poprvé zaujal svojí autorskou inscenací *How to be HAPPY*, ve které hledá odpověď na otázku, co znamená být šťastný. Mimo jiné je autorem a režisérem inscenace *NEZLOMNÍ/Deník z Ukrajiny*, která vznikla v rámci programu „Imagine UA“ v Městských divadlech pražských. V nich také režíroval scénické čtení hry dramatika Andrije Bondarenka *Můj přítel černý elf*, post-dokumentární příběh o válce, přátelství a paměti.

Kostó, formát scénického čtení sis již několikrát vyzkoušel. Je to pro tebe ještě výzva?

Ano, určitě. Scénické čtení vnímám jako laboratorní formu: vyžaduje přesný, minimalistický přístup, jasně vystavěný rytmus, akcenty a preciznost každé situace, aby se klíčová témata autora skutečně dostala k divákům.

Když jsme přišli s tímto textem, co tě na Influencerkách zaujalo natolik, že jsi s naším výběrem souhlasil?

Ta hra s jemnou ironií a humorem otevírá témata – jako je osamění, sociální křehkost a společenský tlak – bez křiku, avšak s empatií. Věřím, že dobře nastavené komické prvky mohou často zasáhnout hlouběji než patos tragédie. Láká mě také paradox „digitálního mládí“ ve světě seniorek a polyfonie tří hlasů třech postav.

Je pro tebe ve hře nějaké téma stěžejní?

Bilance a důstojnost. Hra mluví o stárnutí, chudobě, ženské odvaze, o dceři, která odešla do zahraničí, i o tom, jak se společnost dokáže – nebo nedokáže – postarat o své lidi. Mám rád, když divadlo s odvahou a přesným jevištěním jazykem otevírá aktuální společenská témata.

Influencerky jsou komedií ze sociálních sítí, nacházíš v ní společenský přesah?

Určitě. Humor je tu klíčem k těžkým tématům: normalizovaná chudoba, odliv mladých lidí za hranice, queer tabu na venkově, agresivní jazyk veřejného prostoru, unavený stát versus soběstačnost komunity. V konkrétních obrazech se ukazuje, že smích není únikem, ale formou odporu – vysmíváme se tomu, co už se nebojíme pojmenovat.

Která postava je pro tebe ve hře nejzajímavější?

Nejzajímavější postavou pro mě je Marie, které se stýská po dceři. Její dcera Martina byla nucena se přestěhovat do jiné země proto, aby mohla zůstat sama sebou.

Autorem je slovenský dramatik. Máš blíže k české, nebo slovenské kultuře?

Narodil jsem se a vyrůstal na jihu Ukrajiny, ve městě, ve kterém žila spousta menšin – Řekové, Bulhaři, Rumuni, Tataři, Židé... Rodina mě vedla k tomu, abych od každé kultury bral to nejlepší. V leccems rozumím víc Slovákům, v něčem jiném Čechům. V obou tradicích se cítím doma a snažím se učit od obou národů to nejlepší.

Kostó, pocházíš z divadelní rodiny. Nejprve jsi vystudoval herectví v Charkově, čím tě lákala režie, že ses rozhodl pokračovat v jejím studiu na pražské DAMU?

Od dětství jsem herectví a režii nevnímal jako protiklady, ale jako dvě strany téhož řemesla. Rodiče mají zkušenost s obojím, takže pro mě bylo divadlo vždy celek. Po absolvování herectví na Ukrajině – i přes stále herecké angažmá a několik úspěšných projektů – jsem cítil touhu pokračovat ve studiu, tak jsem se přihlásil a následně dostal na DAMU. A té možnosti si nesmírně vážím.

Mluvíš velmi dobře česky. Když jsi v roce 2019 přicestoval do Prahy, měl jsi už nějaké základy?

Trochu jsem už česky mluvil. Před nástupem na DAMU jsem rok žil v Praze, chodil na jazykové kurzy, do divadel a připravoval se na přijímačky. Upřímně řečeno, nepovažuji svoji češtinu za dobrou, stále ji piluji a mám kamarády, kteří jsou mnohem dále – ale toho jazyka si velmi vážím, považuji ho za krásný a pracuji na něm každý den.

Na DAMU jsi režíroval například Goldoniho *Poprask na laguně*, Preissové *Její pastorkyni*, Williamsův *Dům na zbourání*. Čím jsou pro tebe zajímavé „klasické“ hry?

Klasika je stres-test dovedností na počátku studia. Provéřuje, zda rozumíte konfliktu, rytmu a herecké akci bez berliček „přepisování“. Student se ocitá tváří v tvář vážným a hlubokým tématům, s nimiž se musí naučit pracovat a vyrovnat, přestože ještě nemá dostatek zkušeností ani potřebných nástrojů – proto stres-test. Postupem času se však pro mě klasické drama stalo jakýmsi „měřítkem“ a „pevným bodem“. Klasika nabízí nadčasové archetypy moci, touhy, viny a svobody. Pokud totiž nadčasová témata, která tato dramata →

nesou, přestávají zajímat jak diváky, tak i samotné tvůrce, považují to za znepokojivý symptom společnosti – indikátor, jenž často signalizuje úpadek jejich hodnot a institucí.

Nedá mi se nezeptat.

Všichni sledujeme s napětím současnou situaci na Ukrajině. Pro tebe, který tam máš rodinu, to celé je ještě mnohem silnější a osobnější. Promítá se tato hrozná zkušenost i do tvé umělecké tvorby?
Ano. Válka je katalyzátor – „chirurgický nůž“, kterým se pitvá společnost, lidi, hodnoty, zásady a jakákoliv instituce společnosti. O tom nelze nemluvit, na to nemůžu nemyslet a určitě to ovlivňuje moji tvorbu.

Tvoji absolventskou inscenací v DISKU byla velmi zdařilá a silná autorská tragikomedie How to be HAPPY. Mohl bys nám o ní říct něco víc?

Je to tragikomedie s prvky fantastického realismu. Hlavní hrdina Martin – čerstvý absolvent katedry psychologie – našel recept na štěstí a napsal o svém objevu knihu, pomocí které se chystá změnit svět. Spolu s iluzemi však ztratí úplně všechno – lásku, střechu nad hlavou, a dokonce i rozum. Hra klade otázku, co to znamená být šťastný. Ve výsledku každá z postav nachází svůj vlastní „recept“ na štěstí.

Co dalšího tě v této sezóně čeká?

Čeká mě několik projektů. Nyní dokončujeme v Činoherním klubu interaktivní site-specific

o ulici Ve Smečkách. Je to netradiční projekt, který propojuje divadlo, ulici a příběhy. Dále se těším například na režii monodramatu Soukromé konce světa, které bude mít premiéru v listopadu v Kavárně Dejvického divadla, nebo na zkoušení Nany a Zabijáka v Městských divadlech pražských, na kterém se budu podílet jako asistent režie. Inscenaci režíruje Michal Dočekal. V Městských divadlech pražských jsem také koordinátorem festivalu Měsíc Ukrajiny.

LaN

↑ SPONZOR POŘADU

OBNOVA ROČNÍHO ABONMÁ

Bliží se konec roku, který je v divadlech tradičně ve znamení obnovení ROČNÍHO PŘEDPLATNÉHO. Ve VČD se jedná o víkendové (sk. T, U), klasické podvečerní (sk. X) a klasické večerní (sk. A, B, C, E, F) abonmá, dále o dopolední (sk. D) či mimořádné předplatné (sk. G) a abonentní cyklus pro fajnšmekry (sk. Q). Obnova těchto druhů předplatného bude zahájena v pondělí 10. listopadu, místa stávajícím abonentům budou rezervována do pátku 28. listopadu a od pondělí 1. prosince budou neobnovené abonentky na rok 2026 nabízeny novým zájemcům.

Pokud ještě nepatříte mezi naše abonenty, přitom Východočeské divadlo pravidelně navštěvujete, zvažte koupi některého z nabízených druhů předplatného, finančně se vám to rozhodně vyplatí! Navíc vám neunikne žádný z námi nastudovaných titulů. A k tomu vás čekají i mimořádné nabídky během roku (včetně vstupenek do divadelní lóže na IV. kvalifikaci na Velkou pardubickou). Zajímavá je i nabídka věrnostního programu pro abonenty FANDA, s nímž můžete získávat další bonusové výhody.

Znovu připomínáme, že prodej abonmá na rok 2026 bude pro nové zájemce zahájen v pondělí 1. prosince.

Závěrem ještě zmínka o stále oblíbené alternativě k ročním abonentním cyklům, kterou je také cenově zvýhodněné **KUPÓNOVÉ PŘEDPLATNÉ** s osmi kupóny na libovolný titul z produkce VČD (stačí si jen vyměnit kupón za vstupenku na vámi zvolený termín představení). A diváky žádané jsou i **DÁRKOVÉ POUKÁZKY** v hodnotě 350 nebo 800 Kč.

Podrobnější informace o jednotlivých typech předplatného i nabízených titulech získáte v předprodeji vstupenek za divadlem, na tel. č. 466 616 432 / 466 616 402, v katalogu předplatného nebo na stránkách www.vcd.cz.

RaS

SETKÁNÍ S LEGENDOU

BEZ KOSTÝMU

JAKO MARIA CALLAS, 2000

ZDENA BITTLOVÁ hostem talk show Bez kostýmu

Herečka **ZDENA BITTLOVÁ** je jednou z nejvidetelnějších a nejvýraznějších osobností historie pardubického divadla. Celý její život se točil a točil kolem divadla. Otec byl divadelním režisérem, hercem a svého času i ředitelem VČD. Matka, babička, strýcové... všechno lidé věrní múze Thálie. Co jiného než herectví mohla vystudovat? Ale jak sama říká, nejvíc ji naučil právě táta, jestli něco umí, tak jeho zásluhou: „Nikdy mě nechválil, byl na mě vždycky strašně tvrdý, v životě jsem se nedočkala pochvaly. Ale díky tomu jsem vždy šla dál, nikdy jsem si neříkala, to už umím, jsem dobrá. Protože vždycky začínáte znova. S každou rolí můžete na všechno zapomenout a začínáte znova. Jistěže, s technikou po tolika letech už nemám problémy, ale stejně vždy stojíte na začátku...”

Výčet velkých rolí Zdeny Bittlové je obrovský, hrála v hrách širokého žánrového rozpětí. Výtečná byla v komediích, především těch konverzačních, umí přesně „tajmovat“ humor a vtip. Nemínuly ji velké romantické hrdinky, dramatické role jako Nina Zarečná v Rackovi či Roxana v Cyranovi v Bergeracu. Zvláštní místo v jejím repertoáru zaujaly

poměrně časté role antických hrdinek: Elektra v Oresteji, Jokasta v Oidipovi či Medea. Za svoji Medeou byla nominovaná na Cenu Thálie. K výčtu velkých dramatických postav přidejme ještě titulní roli v Shawově Svaté Janě, miliardárku Zachanasianovou v Návštěvě staré dámy, Lindu Lomanovou ve Smrti obchodního cestujícího nebo Kostelníčku v Její pastorkyni. A také hrála vrchní sestru Ratchedovou v mimořádně úspěšné české premiéře hry Přelet nad hnízdem kukačky a Marii Callas ve stejnojmenné hře či Erzi Orbánovou v Kočičí hře. Rolí a vzpomínek je opravdu hodně, proto jsem moc ráda, že Zdena Bittlová přislíbila účast v mé talk show **BEZ KOSTÝMU aneb Povídání z herce-ké šatny**. 24. listopadu na Malé scéně ve dvorě se ji budu ptát nejen na život s divadlem, ale i na docela běžné věci. Třeba jak tráví volný čas, co ji dělá radost, co ji trápí. Jaké knížky přečetla v poslední době, co ji zasáhlo a co nám doporučí. Mnohokrát jsem zažila chvíle, kdy vyprávěla veselé historky z divadla, a věřím, že se s vámi o některé také podělí. Jsem přesvědčená, že toto setkání s legendou bude plné humoru a zábavy!

JaU

S OCENĚNOU DAGMAR NOVOTNOU

FOTO L. BUKAČOVÁ

S Dášou se známe asi pětatřicet let, prakticky od mého příchodu do tohoto divadla. Zapůsobila na mě jako Paní de Tourvel v Nebezpečných vztazích, což bylo jedno z prvních představení, které jsem tady viděla. Mnohokrát jsem pracovala na inscenacích, v nichž hrála. Dáša je velmi pracovitá, profesionální, vždy připravená, za což byla vloni při příležitosti 115. výročí otevření VČD i oceněna.

Je obklopena divadlem – vyrůstala v rodině divadelníků, manžel Pavel, bývalý spolužák i kolega je rovněž herec, toho času na volné noze, syn Tomáš se „potatil i pomamíl“ a také hraje, zpívá, a dokonce i režiruje. O Dáše vím hodně, přesto ne dost, a tak jsme si před nedávnem sedly a povídaly. Hodně jsme vzpomínaly, dost jsme se nasmály, občas si i posteskly...

Dášo, teď od září jsi začala „kroutit“ už čtyřicátou sezónu v divadle. Není to čas na nějakou zásadní bilanci?

Nevím, jestli na bilanci... Já se zatím cítím, zaplaťpánbůh,

celkem dobře, ale když to číslo vyslovím nahlas, zní to strašně. Nicméně, dokud budu moct a bude o mě zájem, velmi ráda budu pracovat, protože mě to baví, to je první předpoklad.

Obečně moc nebilancuju. Spíš vůbec. Často se ale ohlížím. Vybavují se mi vzpomínky z dětství, myslím na rodiče, domov, prostě na věci, které mám uložené v hlavě a srdci. Možná je to věkem, jak člověk stárne.

Když mluvíš o rodině, vybaví se mi tvoje maminka, která k nám do divadla často jezdila. Pocházíš z uměleckých kruhů, tatínek byl operetní a muzikálový herec v Olomouci, maminka korepetitorka. Zněla u vás hudba od rána do večera?

Myslím, že ani ne. I když máma cvičila, samozřejmě.

A táta?

Když mi bylo šest let, tak ho skótočila mozková mrtvice. Bylo to při představení My Fair Lady, kde hrál Doolittle. Bohužel to už nedohrál. Je mi líto, že si ho nepamatuji z nějaké role, tehdy jsem to ještě nevnímala, ale říkalo se, že byl dobrý.

To, že ses stala herečkou byla tedy zásluha mámy, byl to její vliv?

Ne, my jsme o tom doma vůbec nemluvíly, to, co jsem chtěla dělat, jsem si sama vybírala. Když mi bylo deset let, tak jsem chtěla být letuškou. V patnácti jsem poprvé sedla do letadla a velmi rychle si to rozmyslela. Protože letadla opravdu nemám ráda... Takže to odpadlo, i když mi to přišlo velmi atraktivní, hlavně ty kostýmky. Potom už jsem byla rozhodnutá, že chci dělat divadlo. A kdyby to nevyšlo, asi bych šla dělat učitelku, bavila by mě mrňata, ne vyšší ročníky. Ono je to taky jistý druh předvádění. (SMÍCH)

Než ses dostala na JAMU, byla jsi rok v Českém Těšíně jako elévka. Takže jsi tak trochu na-koukla pod pokličku divadla. Neodradilo tě to? Divadlo na oblasti, v tomto případě dost vzdálené, může být řehole...

Naopak, byla jsem načatá, že na tu školu vůbec nepůjdu, tak se mi líbilo hrát. Nechtělo se mi, ale naši mě skoro donutili jít ještě jednou na přijímačky.

A přijali tě. Ale kdybys nešla, tak bys třeba nepoznala Pavla, svého nynějšího manžela, ne? No, to ne. (SMÍCH) Ty čtyři roky na škole byly tak senzační! Hodně jsme se naučili, byli jsme dobrá parta. JAMU je v Brně, to je moje srdcovka a dodnes se tam ráda vracím, je to moje město.

Vy jste byli tak trochu experimentální ročník, poprvé se začalo vyučovat muzikálové herectví.

Měli jsme to tak půl napůl – čino-hru a k tomu muzikál. Bylo tam víc tančení a zpěvu, ale k tomu i klasická činohra. Moc nás bavilo, že jsme si zkusili od všeho něco.

Pamatuji si vaše absolventské představení Zavraždění svatě Celestiny, které jste hráli v rámci festivalu vysokých uměleckých škol na DAMU. Bylo to pro mě v jistém smyslu úplné zjevení, bylo to mladé, plné energie, jeden z prvních muzikálů, co jsem viděla.

Celestinu jsme měli moc rádi. Hrála jsem tam ctnou paní Melibeu a do toho jsem otěhotněla, nakonec i můj muž si ze mě dělal legraci, že bych to už neměla hrát. A tady, v Pardubicích o pár let později, jsem dostala Celestinu, ale připadala jsem si na ni mladá. Bylo mi nějak po třicítce a říkala jsem si, že bych si na ni ještě tak deset let počkala. Popralla jsem se s tím, jak jsem mohla, byla jsem ráda, ale za deset let bych to hrála úplně jinak.

Ale tak to je, některé role tě potkají brzy, jiné pozdě. Pamatuji si, jak jsi říkala, že v Divotvorném hrnci jsi na svou roli stará.

Když se na to koukám dnes, tak mi to tak nepříjde, ale tehdy, když mě do toho režisér Gustav Skála obsadil, jsem mu říkala, že si na to připadám stará. A on mi řekl: Proč si myslíš, že celý život hledá chlapa? Tak jsem se s tím smířila. Hráli jsme to skoro tři roky.

Pojďme se ještě vrátit ke škole. Po absolutoriu jste skoro celý ročník odešli do divadla v Šumperku.

Trochu jsme si tak prodloužili studium, bylo to skvělé období. Nejdřív se na nás kolegové v divadle koukali skrz prsty, byli jsme parta a bylo nás hodně, ale pak jsme velmi dobře zapadli a bylo nám tam fajn.

A proč se to rozpadlo?

To tak nějak vyplynulo... Chlapi šli na vojnu, já jsem otěhotněla, jedna spolužačka tam ještě rok dva zůstala...

A jak jste se s Pavlem dostali do Pardubic?

Ředitelka pardubického divadla Houdlová jezdila po školách a krátce předtím, než jsme

nastoupili do Šumperku, byla v Brně na představení, možná dokonce na Celestině. A Pavlovi nabídla angažmá, však vždy se hledají hlavně chlapi. My jsme měli před svatbou. Ředitelka se Pavla zeptala: „Zpívá?“ A Pavel přitakal. „No tak jo, ji beru taky,“ řekla. Takhle krásně se to stalo. Měla jsem nastoupit, byla jsem ale v Šumperku, a navíc těhotná. Věděla jsem, že se se mnou počítalo na roli Mam'zelle Nitouche. Volala jsem do divadla a oni mi vyšli vstříc, premiéra se posunula o půl roku. Takže můj nástup byl pro mě moc hezký.

Máš nějaké období, na které ráda vzpomínáš, a nějaké, na které bys raději zapomněla?

Jo, bývala období tak i tak, nahoru i dolů. Ale to je u divadla vždy. Byla doba, kdy mi nebylo dobře, připadalo mi, že nejsem vyčerpáná. Skoro dvě sezóny jsem na tom byla mizerně, chtěla jsem odcházet, ale pak byly prázdniny, já se otrepala, nabrala dech a bylo zas dobře. Musím vzpomenout na Gustava (SKÁLU, REŽISÉRA A ŘEDITELÉ DIVADLA – POZN. RED.), protože ten mě na jeviště vrátil a za to mu budu vždy vděčná. Dával mi příležitosti a dost mi věřil. Když pak odešel, tak jsem zase měla takové plonkové období, po kterém přišel další člověk, který mě do hry vrátil, a to byl režisér Petr Novotný. Zjistil, že zpívám a začal se mnou pracovat. Těmto dvěma lidem vděčím za to, že jsem se nezhroutila a nešla dělat něco jiného. Tento rok už jsem v důchodu. Jsem fit a ještě hraju, ale už jsem ve fázi, že když něco přijde, budu ráda, ale pokud ne, nic se neděje. Nikdy jsem nebyla moc na kariéru, co taky uděláš za kariéru v oblastním divadle, že? (SMÍCH)

Myslím, že s manželem Pavlem jste moc často na jevišti ne-partnerili, ale musím vzpomenout na Hello, Dolly! Tam sis ho, coby dohazovačka, natolik omotala kolem prstu, až tě požádal o ruku. →

Později se Pavel začal hodně věnovat dabingu, rozhlasu či natáčení a z divadla odešel. Neměla jsi pocit, že jsi tady osiřela, nechtěla jsi odejít taky?

No, chvíli jsem si musela zvykat, že tu Pavel není. Když jsem šla kolem jeho šatny, kde sedával, tak jsem trochu posmutněla. Ale časem si člověk zvykne a spraví se to. On odešel z toho důvodu, že se mu hrnula práce mimo, a protože divadlo má vždy přednost, tak ho to trochu brzdiло. Když tedy asi v padesáti odešel na volnou nohu, bylo to i do jisté míry riskantní. Rok o tom přemýšlel. Pak do toho řízнул a myslím, že je spokojený.

Ty ses také hodně realizovala v rozhlase, opakovaně jsi byla nominovaná na cenu „neviditelný herec“. Co to znamená?

Neviditelného herce nevidíš, jenom slyšíš – je to práce v rozhlase. Musím vzpomenout na skvělého rozhlasového režiséra a kamaráda Pavla Krejčího, který už bohužel není mezi námi. Dával mi překrásné příležitosti v hradeckém studiu Českého rozhlasu.

Práce u mikrofonu je úplně jiná disciplína, že?

Je to jiná technika. Mikrofon bere všechno, takže musíš mluvit velmi citlivě. Něco jiného je, když text jenom čteš, a něco jiného je dramatizace prózy nebo rozhlasová hra. Tam tvoříš postavu, přesně jako na jevišti, jenom tě není vidět.

Co máš nejraději na divadle? Co je pro tebe nejdůležitější – téma, titul, role, režisér, žánr?

Mám ráda všechny žánry, ať už je to činohra, muzikál, komedie, psychologické drama, tragédie, to je jedno.

Ale mám ráda, když jde o spolupráci režiséra s hercem. Vážím si každé práce, kde se něco naučím. Mám ráda mladé režiséry, je to vždy velké osvěžení. Ale ráda pracuji i s těmi zkušenými. Málokdy se mi stalo, že by mi nesedl způsob práce nějakého režiséra.

Jako divák mám ráda moderní divadlo, jenže – podle toho, co to je. Ráda se na to dívám, ale musí to mít smysl. A možná jsem trochu staromilec vůči klasice, třeba Shakespeara má ráda spíš tradičního, hezky v dobových kostýmech.

Na které role vzpomínáš nejraději? A chtěla by ses do některé z nich vrátit, kdyby to šlo?

Asi Dolly Leviová v Hello, Dolly! Dokud mi to zpívá, tak by nemusel být problém. Ale vím, že je to jen sen, i když hezký. I Celestina byla pro mě moc zajímavá. Cabaret jsem milovala. Ale je spousta věcí, které jsem měla moc ráda, a když byla derniéra, tak jsem to oplakala. A pak Cikáni jdou do nebe. Tam hrál i Pavel, to byl ještě v divadle, a taky v tom hostoval syn Tomáš. Neměli jsme spolu scény, ale byl to takový zvláštní pocit, že jsme všichni tři spolu. To bylo období, kdy umírala máma. Doufala, že nás uvidí všechny na jevišti, ale nedožila se toho. A hudba z Cikánů mi v té situaci moc pomáhala. Je tak silná, že všechno ze sebe vyřeš. Na našem povolání je dobré, že někdy můžeš ventilovat pocity, dostat ze sebe spoustu věcí.

Dášo, není to tak dávno, co jste se přestěhovali z neuvěřitelně krásného prostorného půdního bytu v centru Pardubic do domku na vesnici. Co vás k tomu vedlo?

JAKO ZASTUPITELKA INNESOVÁ V PROTOKOLU, FOTO J. SEJKORA

No, mně se moc nechťelo, protože ten byt byl opravdu exkluzivní. Ale pochopila jsem, že dorůstáme do věku, kdy nás pobolívají klouby a byt byl v pátém patře bez výtahu, a k tomu pes. Musíme myslet trochu dopředu, takže jsme si vybrali domeček, který jsme rekonstruovali. Když jsem opouštěla ten půdní byt, zjistila jsem o sobě takovou věc – jsem dost „cítá“, je mi líto i auta, když ho prodávám, a to je jenom kus železa. Ale teď jsem zaklapla dveře a v tu chvíli jakoby střih a už jsem se moc těšila do domečku. Tady skončila jedna etapa života a jde se do další. Vůbec jsem to ani neoplakala. Až mě to vyděsilo...

Takže máte dům se zahrádkou. Pěstuješ něco?

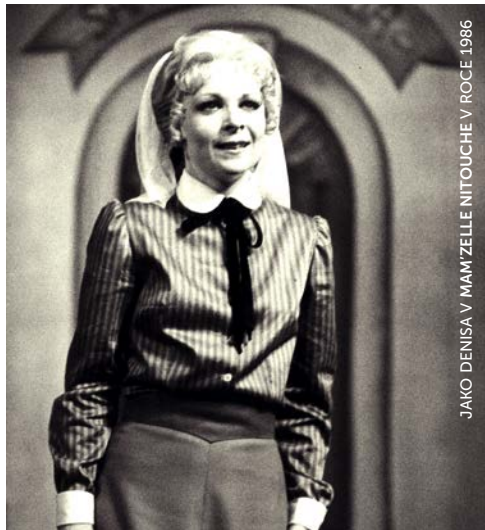
Ne, já jsem kytíčková. Žádná zelenina nebo tak něco. Pár malin, bylinky a plno kytek. Mám to tam moc ráda a cítím se tam bezpečně. Možná jsme na to čekali celý život. Lituji, že mě Pavel nepřesvědčil dřív. Je nám tam dobře, ale fakt dobře!

Jak se to tam jmenuje?

Dášice. Jak jinak, když jsem Dáša. (SMÍCH)

Co by sis přála do budoucna, jaké máš plány, kam by ses chtěla třeba podívat?

Moc dopředu neplánuji, to jsem nedělala nikdy, ale těším se na to, že za rok, dá-li pánbůh, se náš syn

JAKO DENISA V MAM'ZELLE NITOUCHE V ROCE 1986

ožení, to bude nádhera. Toho se prostě dožít chci. Ale je to už na spadnutí. A kam bych se chtěla podívat? K moři, vždycky, já miluji moře. Ale musíme být zdraví. Pokud nebudeme zdraví, tak nebude nic. **JaU**

GFS SE MĚNÍ NA GFK A ZAHAJUJE PRODEJ VSTUPENEK!

25. ročníkem GRAND Festivalu smíchu jsme završili jednu etapu naší přehlídky nejlepších divadelních komedií, během které si pardubický festival postupně vydobyl své pevné místo na poli českých divadelních festivalů, z přehlídky regionálních divadel se rozvinul v prestižní celostátní festival. Jistým vývojem však prošel i samotný žánr komedie, proměnila se témata komediálních titulů, v nichž již většinou nejde jen o třesutý smích a bohapustou zábavu, často se v nich řeší vážná společenská témata, byť humornou formou, smích se mísí se slzami a zamyšlením. Tento posun jsme se rozhodli promítnout i do samotného názvu festivalu, který se bude nově jmenovat GRAND FESTIVAL KOMEDIE.

„Chceme více akcentovat samotný žánr komedie, který se v dramatickém umění řadí k těm nejtěžším, a ve výběru soutěžních i nesoutěžních inscenací se nesoustředí jen na smích a zábavnost titulů. Což ale neznamená, že bychom na humor a legraci rezignovali, i nadále bude festival patřit kvalitní zábavě při výjimečných komediích,

kteří v předešlém roce vznikly na českých jevištích,“ upřesňuje ředitel VČD **Petr Dohnal**.

26. ročník Grand festivalu komedie se uskuteční v termínu 19.–26. ledna 2026. A přestože je festival ještě poměrně daleko, brzy nás čeká zahájení **předprodeje vstupenek!** V pondělí 10. listopadu nejprve spustíme

prodej cenově zvýhodněných festivalových abonentek na všechna soutěžní představení s bonusovým místem na závěrečném galavečeru s vyhlášením festivalových cen. V úterý 18. listopadu pak začneme prodávat jednotlivé vstupenky na konkrétní soutěžní i doprovodné komedie. Program bude uveřejněn týden před startem předprodeje na webu divadla www.vcd.cz, případně ho naleznete v kanceláři předprodeje vstupenek. **RaŠ**

GRAND FESTIVAL KOMEDIE

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

18. října jsme uvedli premiéru inscenace Váňa, která je moderní adaptací jedné z nejznámějších Čechovových tragikomedii Strýček Váňa. Předěšlé zpracování příběhu o lásce, planých nadějích i naivních iluzích se na našem jevišti hrálo v 60. letech minulého století – od pardubické premiéry klasické verze **STRÝČKA VÁNI** uplyne 6. listopadu už 60 let! Text **Antona Pavloviče Čechova** tehdy na pardubické jeviště přenesla režisérka **Helena Glancová**. Jen pro zajímavost uvedme, že v roce 1965 v českých divadlech vzniklo pět Strýčků Váňů (mimo Pardubice v Mostě, Uherském Hradišti, Chebu a v pražském Realistickém divadle Zdeňka Nejedlého, dnes Švandově divadle). A nyní si připomeňme toho pardubického... RaS

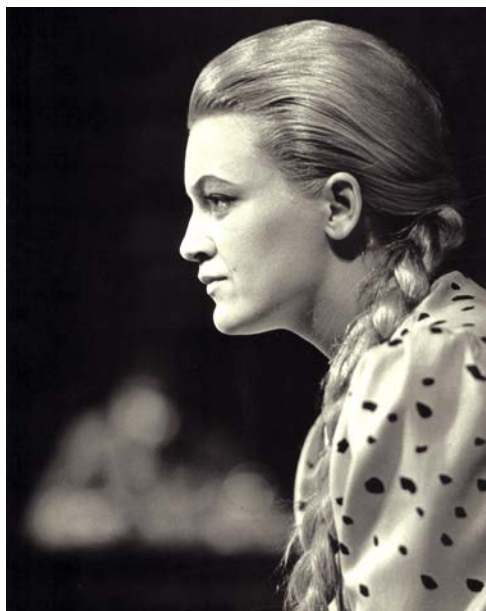
↑ VĚRA GALÁTÍKOVÁ (JELENA ANDREJEVNA)

↑ LUBOMÍR POLÁCH (ALEXANDER V. SEREBRJKOV)

↑ PETR SKÁLA (MICHAİL L. ASTROV) A ALOIS OSTR (IVAN P. VOJNICKÝ)

↑ GABRIELA WILHELMOVÁ (SOFIE ALEXANDROVNA)
FOTO ARCHIV VČD

PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ V PODÁNÍ STUDIA LAIK

Tzv. „Pondělníci“ – nejmladší členové Mladého divadelního studia LAIK, kteří se scházejí na zkouškách v divadle v pondělí odpoledne – nastudovali novou pohádku, kterou prvním divákům odehrají v neděli 23. listopadu na Malé scéně ve dvoře.

Dramaturgyně souboru začínajících herců **Kristýna Plešková** tentokrát sáhla po textu italského novináře a spisovatele **Carla Collodiho PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ** a známý příběh o dřevěném panáčkovi upravila pro potřeby Studia LAIK. Režie nového kusu v repertoáru LAIKu se opět chopil **Zdeněk Rumpík**, který stojí v čele dětského souboru působícího při VČD už od jeho vzniku v roce 2013.

Titulní roli Pinocchia ztvární **Marek Novotný**.

„Řezbář Gepetto žije sám, jen se svým kocourem Figarem a dřevěnými loutkami. Jedné kouzelné noci, když padá hvězda, Gepetto vysloví přání, aby některá z jeho loutek ožila. Laskavá víla se jeho přání rozhodne splnit a oživí mu panáčka Pinocchia. Pinocchio ovšem brzy zatouží poznávat svět, a tak se se svým kamarádem cvrčkem vydá na cestu plnou dobrodružství,“ připomíná děj Kristýna Plešková.

Vezměte své děti na netradiční pouť kolem světa, během které se společně s Pinocchiem naučí rozeznávat, co je dobré a co zlé. „A nakonec se i dozvedí, jestli se Pinocchiovi podaří splnit si svůj sen a stane se opravdovým živým chlapcem,“ láká na listopadovou premiéru LAIKu Kristýna Plešková.

RaS

↑ Z. RUMPÍK SE SVÝMI SVĚŘENCI NA ZKOUŠCE PINOCCHIOVÝCH DOBRODRUŽSTVÍ

← PARDUBICKÝ PINOCCHIO M. NOVOTNÝ VE ZKUŠEBNĚ

FOTO J. SEJKORA

MOŘE Zuzany Jeřábkové

VÝSTAVA
VE FOYER

„Volný prostor. Pohyb. Moře. Voda se v zátocě vzdouvá a vzdouvá pod nebem. Stoupá do neslychané výše a vlny šplhají po vlhkém písku. Výkřiky racků, těch odvěkých ptáků moře. Rozlehlý obzor. Moře.“

Od premiéry Váni zdobí foyer Městského divadla obrazy **ZUZANY JEŘÁBKOVÉ**, která svou výstavu nazvala prostě Moře. Její působivá díla zde budou k vidění až do 10. prosince. **Výstava je prodejní.**

Zuzana Jeřábková (* 1977) absolvovala Vysokou školu výtvarných umění v Bratislavě (obor Šperk a kov) a posléze i Vysokou školu umělecko-průmyslovou v Praze (obor Malba). Je držitelkou ceny z Dynabrade Art Contest v Levoči v roce 2007 a Baradan Prize z mezinárodní malířské soutěže v Istanbulu v roce 2000. Vystavuje nejen v Čechách a na Slovensku, ale i v zahraničí, např. Austrálie, Taiwan, Indonésie či Německo.

Od roku 2025 je členkou Umělecké besedy.

„Zuzana využívá pocitu. Proměňuje jej a vytváří nové obrazy. V nich se zaměřuje na prostor a světlo. V jednom z textů přemítá: ‚Pro mne je důležité nacházet další impulzy, které chci transformovat do obrazů či básní, nebo je navzájem kombinovat.‘ Zuzana je malířkou senzitivního vztahu ke světu, který ji obklopuje. V jejích obrazech se snoubí tichá kázeň s láskou ke všemu živému. Na svých plátnech zaznamenává svá setkání s tichem, zastřeností a tajemstvími zažívanými bezprostředně na cestách i v plenéru,“ říká její partner, rovněž malíř **Tomáš Pilař**.

RaS

PARDUBICE HRAJÍ (v) CHRUDIMI

Speciální předplatitelská skupina na rok 2026, která chrudimským zájemcům nabízí nejpoblárnější inscenace Východočeského divadla přímo v Chrudimi v Divadle Karla Pippicha a za zvýhodněnou cenu!

7. LEDNA

STŘEDA OD 19 HODIN

O. Soukup – G. Osvaldová
– P. Abraham

MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v užší nominaci na Cenu Thálie 2023. Režie P. Novotný.

10. BŘEZNA

ÚTERÝ OD 19 HODIN

Z. Dušek

CHYŤTE CHAPLINA!

Autorská inscenace o geniálním filmovém herci. Buřinka, knírek, hůlčička. To je jeden Chaplin, který přinášel spoustu legrace. Ale pak je tu ten druhý, kterého moc neznáme. V hlavních rolích J. Hába, L. Špiner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

17. DUBNA

PÁTEK OD 19 HODIN

P. Abraham – M. Mejzlíková
S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie podle známého filmu o mladém mlynáři Petrovi, kterého chamtivá macecha málem připraví o mlýn i majetek po rodičích... Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špiner, J. Láská nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW/VCD.CZ
📘 FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDĚLÍ – ÚTERÝ 10.00 – 18.00
STŘEDA – ČTVRTEK 10.00 – 17.00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15.00 – 17.00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB
☎ 602 528 752
PONĚDĚLÍ – ČTVRTEK 11.00 – 23.00
PÁTEK 11.00 – 00.00
SOBOTA 16.00 – 00.00
NEDĚLE 16.00 – 22.00

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE